

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร. เสาวนีย์ อัสวโรจน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔/๒๕๔๕

วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

เรื่อง ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องของนายแก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา และคณะ รวม ๒๘ คน ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕

ด้วย ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องของนายแก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา และคณะ รวม ๒๘ คน ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕ หรือไม่

๑. สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปความได้ดังนี้

นายแก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา และคณะสมาชิกวุฒิสภา รวม ๒๘ คน ได้ยื่นหนังสือพร้อมคำแถลงประกอบคำร้องลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ต่อประธานวุฒิสภา เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยความสิ้นสุดลงซึ่งความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีนายทักษิณ ชินวัตร ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๙๖ ประกอบ มาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕ สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๐๕ ระบุห้ามมิให้รัฐมนตรีคนใดถือครองหุ้นในบริษัทใดเกินจำนวนที่กฎหมายกำหนด คือ ร้อยละห้า หรือหากถือครองอยู่ก่อนก็ต้องไม่คงไว้ต่อไปซึ่งการถือครองหุ้นนั้น แต่ถ้ายังประสงค์จะรักษาประโยชน์ของตนในหุ้นนั้นไว้ก็ต้องแจ้งต่อประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และให้รัฐมนตรีผู้นั้นโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้นให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยจะต้องไม่เข้าไปเกี่ยวข้องจัดการในหุ้นหรือกิจการของบริษัทดังกล่าวอีก และเมื่อพิจารณาบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ ในทางกฎหมายมหาชนจะพบเจตนารมณ์ว่า มิได้ตราขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางธุรกิจแต่มุ่งคุ้มครองประโยชน์สาธารณะมิให้รัฐมนตรีใดมีประโยชน์ทับซ้อนระหว่างอำนาจหน้าที่ของส่วนรวมกับผลประโยชน์ส่วนตัว หากรัฐมนตรีคนใดอ้างว่าได้โอนหุ้นให้ผู้อื่นแล้ว แต่ความจริงปรากฏว่ายังมีอำนาจครอบงำการจัดการหุ้นหรือกิจการนั้นอยู่ ต้องถือว่ารัฐมนตรีนั้น ยังคงถือครองหุ้นนั้นและถอดถอนให้พ้นจากตำแหน่งได้

นายแก้วสรร อติโพธิ และคณะ เห็นว่า พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร ผู้ก่อตั้งบริษัทชิน คอร์ปอเรชั่น ซึ่งได้เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ยังคงกระทำการที่เอื้อประโยชน์ต่อบริษัทดังกล่าวมาโดยตลอด และในที่สุดได้นำสินทรัพย์ คือ หุ้นของกลุ่มในบริษัทดังกล่าวออกขายให้แก่กลุ่มทุนสิงคโปร์

การกระทำของ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ดังกล่าวจึงเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๖ สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวนหนึ่งในสิบของแต่ละสภาย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องผ่านประธานสภาของตนไปยังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๑๖ (๖) ให้นายกรัฐมนตรีพ้นจากความเป็นรัฐมนตรีได้

ดังนั้น ผู้ร้องจึงขอให้ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญ ดำเนินการพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๖ ประกอบมาตรา ๒๑๖ และมาตรา ๒๐๕ ว่าความเป็นรัฐมนตรีของ นายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง หรือไม่

ประธานวุฒิสภาเมื่อได้รับคำร้องของนายแก้วสรร อติโพธิ และคณะ รวม ๒๘ คน ซึ่งมี จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๖ จึงได้ส่งคำร้องดังกล่าวมายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้พิจารณาวินิจฉัย

๒. ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัย

พิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องของผู้ร้องและเอกสารประกอบคำร้องแล้วมีประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญ ต้องพิจารณาวินิจฉัย ว่า ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง เพราะมีการกระทำอัน ต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ หรือไม่ ซึ่งมีหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

มาตรา ๕๖ บัญญัติว่า

“สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิก ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา มีสิทธิเข้าชื่อร้องต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าสมาชิกภาพ ของสมาชิกคนใดคนหนึ่งแห่งสภานั้นสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๑) หรือมาตรา ๑๓๓ (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) หรือ (๑๐) แล้วแต่กรณี และให้ประธานแห่งสภา ที่ได้รับคำร้องส่งคำร้องนั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกผู้นั้นสิ้นสุดลง หรือไม่

เมื่อศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยแล้ว ให้ศาลรัฐธรรมนูญแจ้งคำวินิจฉัยนั้นไปยังประธานแห่งสภา ที่ได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่ง”

มาตรา ๒๐๘ บัญญัติว่า

“รัฐมนตรีจะดำรงตำแหน่งหรือกระทำการใดตามที่บัญญัติในมาตรา ๑๑๐ มิได้ เว้นแต่ตำแหน่งที่ต้องดำรงตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และจะดำรงตำแหน่งใดในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใดก็มิได้ด้วย”

มาตรา ๒๐๙ บัญญัติว่า

“รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไป ทั้งนี้ ตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ ในกรณีที่รัฐมนตรีผู้ใดประสงค์จะได้รับประโยชน์จากกรณีดังกล่าวต่อไป ให้รัฐมนตรีผู้นั้นแจ้งให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และให้รัฐมนตรีผู้นั้น โอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าวให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

ห้ามมิให้รัฐมนตรีผู้นั้นกระทำการใดอันมีลักษณะเป็นการเข้าไปบริหารหรือจัดการใด ๆ เกี่ยวกับหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าว”

มาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า

“รัฐมนตรีที่พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๒๑๖
- (๒) อายุสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือมีการยุบสภาผู้แทนราษฎร
- (๓) คณะรัฐมนตรีลาออก

คณะรัฐมนตรีที่พ้นจากตำแหน่ง ต้องอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่ แต่ในกรณีพ้นจากตำแหน่งตาม (๒) จะใช้อำนาจ แต่งตั้งหรือย้ายข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ หรือพนักงานของหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่งมิได้ เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการเลือกตั้ง

มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๑๘ (๓) และวรรคสอง และมาตรา ๒๐๔ มาใช้บังคับกับคณะรัฐมนตรีที่พ้นจากตำแหน่งและอยู่ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคสอง

ในกรณีที่ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๒๑๖ (๑) (๒) (๓) (๔) (๖) หรือ (๘) ให้ดำเนินการตามมาตรา ๒๐๒ และมาตรา ๒๐๓ โดยอนุโลม”

มาตรา ๒๑๖ บัญญัติว่า

“ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๐๖

(๔) ต้องคำพิพากษาให้จำคุก

(๕) สภาผู้แทนราษฎรมีมติไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๘๕ หรือมาตรา ๑๘๖

(๖) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๐๘ หรือมาตรา ๒๐๙

(๗) มีพระบรมราชโองการตามมาตรา ๒๑๓

(๘) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๓ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๖ และมาตรา ๕๗ มาใช้บังคับกับการสิ้นสุดของความเป็นรัฐมนตรีตาม (๒) (๓) (๔) หรือ (๖)”

ข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้อ ๖ “คำร้องต้องทำเป็นหนังสือ ใช้ถ้อยคำสุภาพและมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง

(๒) ระบุมาตราของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่เกี่ยวกับเหตุในคำร้อง

(๓) ระบุเรื่องอันเป็นเหตุให้ต้องใช้สิทธิ พร้อมทั้งข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง

(๔) มีคำขอที่ระบุความประสงค์จะให้ศาลดำเนินการอย่างไรพร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้ง

(๕) ลงลายมือชื่อผู้ร้อง แต่ในกรณีที่เป็นการกระทำและยื่นหรือส่งคำร้องแทนผู้อื่น ต้องแนบบมอบฉันทะให้ทำการดังกล่าวไปด้วย

คำร้องต้องยื่นพร้อมสำเนาคำร้องและเอกสารประกอบโดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันจำนวนยี่สิบชุด”

ข้อ ๑๒ “กรณีมีคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยเรื่องใด ให้ศาลตรวจและมีคำสั่งรับหรือไม่รับคำร้องไว้ดำเนินการภายในสิบวันนับแต่วันได้รับคำร้อง

เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องไว้ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ศาลอาจมีคำสั่งรับหรือไม่รับไว้พิจารณา วินิจฉัยในคราวเดียวกันก็ได้”

ข้อ ๑๔ “เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัย ให้ศาลส่งสำเนาคำร้องแก่ผู้ถูกร้อง เมื่อผู้ถูกร้องได้รับสำเนาคำร้องและยื่นคำชี้แจงแล้ว หรือผู้ถูกร้องไม่ยื่นคำชี้แจงภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับสำเนาคำร้อง หรือไม่มารับสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจง ให้ศาลดำเนินการสอบสวนพิจารณาต่อไป

ผู้ร้องจะขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องก็ได้ แต่ต้องเป็นสาระสำคัญอันควรแก่การแก้ไขและเกี่ยวกับเรื่องเดิม โดยให้ทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาล

คำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องตามวรรคสอง ศาลจะอนุญาตหรือไม่ก็ได้

ให้ปิดประกาศวันเวลาออกนั่งพิจารณาทุกครั้งไว้ ณ ที่ทำการศาล สำหรับประกาศกำหนดวันออกนั่งพิจารณาครั้งแรกให้ส่งสำเนาไปยังคู่กรณีไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันออกนั่งพิจารณา”

ข้อ ๑๖ “ภายใต้บังคับมาตรา ๑๘๐ วรรคเจ็ด ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดนี้ ถ้าศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์ในการผดุงความเป็นธรรม ในการพิจารณาวินิจฉัยคดี ศาลจะสั่งยื่นหรือขยายเวลาออกไปก็ได้”

อย่างไรก็ตามก่อนที่จะพิจารณาประเด็นปัญหาดังกล่าวจำเป็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณา ในเบื้องต้นว่า คำร้องของคณะรัฐมนตรีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัย เป็นคำร้องที่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ ที่จะรับไว้พิจารณา วินิจฉัยหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่าคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ ประกอบ มาตรา ๒๑๖ นั้นต้องมีลักษณะ คือ เป็นกรณีที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภา ส่งคำร้องของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภา โดยอ้างเหตุว่าสมาชิกภาพของรัฐมนตรีคนหนึ่งคนใด สิ้นสุดลงเพราะเหตุต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญรวมทั้งมีการกระทำที่ต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๘ และมาตรา ๒๐๙

นอกจากนั้น ในการรับพิจารณา วินิจฉัยคดีของศาลรัฐธรรมนูญนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนด ศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ด้วย เนื่องจากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ บัญญัติไว้ว่า วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามที่ศาลรัฐธรรมนูญกำหนด

ซึ่งในข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖ ก็ได้กำหนด โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ว่าคำร้องต้องทำเป็นหนังสือ ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ และระบुरายการต่าง ๆ ที่จำเป็น เช่น มาตราของรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับเหตุในคำร้อง เหตุที่ต้องใช้สิทธิ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง ความประสงค์ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการ พร้อมทั้งเหตุผล ที่สนับสนุนโดยชัดแจ้ง

เมื่อพิเคราะห์ข้อเท็จจริงในคำร้องและเอกสารประกอบแล้ว เห็นได้ว่า ในกรณีนี้เป็นเรื่อง ที่ นายแก้วสรร อดิโพธิ และคณะ รวม ๒๘ คน ซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาที่มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา (ในขณะที่ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภา วุฒิสภา มีจำนวนสมาชิก ๑๕๕ คน) ได้ยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๖ เพื่อขอให้ ประธานวุฒิสภาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง (๖) เพราะมีการกระทำที่ต้องห้าม ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๕ หรือไม่ และในคำร้อง (ซึ่งมีเอกสารอื่น ๆ คือ คำแถลงประกอบคำร้อง และเอกสารต่าง ๆ ประกอบคำร้อง) ก็ได้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖ แล้ว คือ ทำเป็นหนังสือใช้ถ้อยคำที่สุภาพ และ ระบुरายการต่าง ๆ ที่จำเป็น เช่น มาตราของรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับเหตุในคำร้อง คือ มาตรา ๒๐๕ ประกอบ มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง (๖) เหตุที่ต้องใช้สิทธิ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง ความประสงค์ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการ พร้อมทั้งเหตุผลที่สนับสนุนแล้ว จึงเห็นได้ว่า คำร้อง (ซึ่งรวมถึง คำแถลงประกอบคำร้องและเอกสารต่าง ๆ ประกอบคำร้องดังกล่าว) มีรายละเอียดเพียงพอ ที่จะทำให้เข้าใจประเด็นแห่งข้อกล่าวหาแล้ว แม้ยังไม่มีการระบุนายหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในคำร้อง อย่างชัดแจ้ง เพราะการหาพยานหลักฐานต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้ในชั้นพิจารณา โดยผู้ที่ กล่าวอ้างสามารถเสนอพยานหลักฐานต่าง ๆ ต่อศาลได้ และผู้ถูกร้องก็สามารถเข้าใจสาระสำคัญในคำร้อง และต่อสู้คดีโดยการโต้แย้งพยานหลักฐานของฝ่ายที่ยื่นคำร้อง (หากฝ่ายที่ยื่นคำร้องมีพยานหลักฐาน) ว่าตนมิได้กระทำการต่าง ๆ ตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งย่อมเป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้ร้องที่จะได้มีโอกาสพิสูจน์ ความบริสุทธิ์ของตนจากการที่มีผู้กล่าวหาที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม

อาศัยเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๖ และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ
พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖ และข้อ ๑๒

ศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัสวโรจน์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ